

عنوان مقاله:

تبیین شاکله معمار ذاکر، در معماری

محل انتشار:

کنفرانس بین المللی انسان، معماری، عمران و شهر (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسندگان:

صدیقه نوروزی - دانشجوی کارشناسی ارشد دانشگاه علم و هنر یزد،

حسین نورمحمد زاده - استادیار دانشگاه یزد دانشکده هنر و معماری

کاظم مندگاری - استادیار دانشگاه یزد دانشکده هنر و معماری

سید حمید ضیاییان نوربخش - فارغ التحصیل دکتری معماری دانشگاه شهید بهشتی

خلاصه مقاله:

او « شاکله » یکی از مهم ترین عناصر شخصیت که در قرآن کریم به آن اشاره شده است، مفهوم شاکله می باشد. هرانسانی رفتار و عمل او برخاسته از است. بین اعمال فرد و «شاکله» او همواره تناسب و رابطه برقرار است. کردار و شخصیت رفتاری هر انسانی، ریشه در «شاکله» او دارد و تفسیر و تحلیل عملکرد هر شخص را باید در «شاکله» او جستجو نمود. ذاکر به معنای عام کلمه یعنی انسانی که غافل نباشد و علم به علوم نهفته در خود، پیدا کند؛ تا با کمک آیین علوم به شناخت حقیقت خود و خدای خود برسد. لذا شاکله معمار ذاکر، شکل و محتوای عمل او که معماری کردن است را ترسیم می کند و در واقع شکلدهنده به حرکت و معماری او است. شاکله حیثیت اکتسابی است که انسان با اندیشه ها و اعمال خود آن را میسازد. ذکر عاملی می شود که شاکله معمار را تا سیدن به شخصیت بهنجار رشد دهد و شاکله معمار ذاکر، به خود بگیرد. پژوهش با استفاده از روش توصیفی و تحلیلی و با کمک رویه های قیاس و فنون کتابخانه ای، به این مهم می رسد که شاکله معمار در هدف، کیفیت فضایی، عملکرد و مفاهیم، انتخاب سبک و مکتب و نهایتا در فرم و شکل ظاهری معماری موثر خواهد بود. انسان معمار، به کمک ذکر میتواند شاکله ذاکر خود را، در عمل، که معماری کردن است؛ نمایان سازد و اثری وضع کند که ذکر باشد و مذکری برای انسان هم نوعش گردد. لذا لازم است معماران با کمک ذکر نهایت تلاش خود را در رشد شاکله خویش و توجه به نقش آن، در معماری داشته باشند.

کلمات کلیدی:

ذکر، شاکله، شاکله معمار ذاکر، شخصیت بهنجار، شخصیت نابهنجار

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/409871>

